

En annenledes pilegrimstur.

Kristine Stiansen

Hver dag de siste 25 åra har Jomfru Maria åpenbart seg til seks personer fra en liten landsby i Herzegovina. Medjugorje har blitt et pilegrimssted, med over en million besøkende i året. Det som skiller dette stedet fra andre pilegrimssteder som for eksempel Lourdes, er at åpenbaringene fortsatt foregår der - hver eneste dag. Og derfor kan ikke Vatikanet godkjenne det som et pilegrimssted enda.

Det starta 24.juni 1981. Seks unge mellom 10 og 16 år var oppe på fjellet ovenfor Podro – landsbyen der de bodde. Barna ble forskrekkda da de så en ung, pen dame med et barn på armen, vinke til dem at de skulle komme nærmere. De torde ikke komme nærmere, selv om de

med en gang antok at det var Jomfru Maria, eller Gospa som hun blir kalt der. Neste dag dro de tilbake for å se om hun var der, og det var hun, men nå uten barnet på armen. De begynte straks å be og Maria starta å snakke til dem. Siden da åpenbarer Maria seg for dem hver dag. I dag åpenbarer hun seg fortsatt for tre av dem hver dag, og de andre tre en gang i året, uansett hvor i verden de befinner seg.

Hvert år, første uka i august, blir det arrangert en ungdomsfestival i Medjugorje. Og i likhet med 30.000 andre, bestemte vi, seks ungdommer fra Norge, å ta turen dit i år. Før vi dro til Medjugorje hadde vi fem dager i Kroatia, i en liten kystlandsby kalt Gradac. Vi brukte dagene på å forberede oss med messe, bønn og

sang, samtidig som det var ferie. Josef fortalte mer om Medjugorje og prøvde å forberede oss åndelig. Det ble masse tid til bading, soling, spising og mye moro, i stående vær og over 40 grader i skyggen. I løpet av dagene der begynte vi allerede å bli en sammensveisa gjeng, vi har alle masser av gode minner om noen fantastiske dager. Overgangen var stor fra badebyen Gradac til

på åtte stk, fra forskjellige steder i landet, lagde flagg selv og hadde rett og slett mye til felles med oss. De fortalte om noen fantastiske fosser like i nærheten, og på lørdagen ble vi også med. Vi hadde det kjempegøy i vannspruten, de sterke strømmingene og badekulpen under fossen. Det var en fin måte å avkoble og kjøle oss ned på.

På ettermiddagene var det

våre rosenkranser og kors.

Fredag kveld satte Communitea Cenacolo - et fellesskap som finnes både i Italia, Medjugorje og mange andre steder i verden, opp en musikal. Det var en utrolig forestilling henta fra Jesus siste dager, en forestilling som så helt virkelig ut og som rørte oss alle.

Lørdag kveld etter adorasjo-

kveldstid. Tirsdag morgen var det seks trøtte nordmenn som kom seg på flyet hjem. De to ukene forandret oss alle på forskjellige måter, vi hadde fått et digert spark når det gjaldt troen, og hadde samtidig hatt en fantastisk ferie. Vi ble en sammensveisa gjeng som alle har veldig gode minner fra disse ukene. Noen av oss skal tilbake allerede neste år, og det drøyer ikke lenge før

rolige og stille Medjugorje, som ligger omkransa av fjell i Herzegovina, sør i Bosnia, men i hvert vårt tempo tilpassa vi oss livet i denne lille byen.

Hver dag hadde en person forberedt morgenbønn, det var en fin måte å samles og starte dagen på. Etter det gikk de som ville bort på hovedplassen der det ble holdt foredrag av prester, nonner, seerskerne- de som får se Gospa, og fra ungdommer. Det ble snakka om forskjellige temaer, alt fra Den Hellige Ånd, rusmidler, bønn og seksualitet, til Jomfru Marias budskap om bønn og fred. Mellom foredragene var det sang og dans. Alt som foregikk ble oversatt til forskjellige språk over radio, sånn at vi skulle få med oss alt.

Midt på dagen var det for varmt til å ha noe program, så da var det siesta. Vi brukte tiden til å slappe av, sove, spise eller kikke i butikker. I hovedgata var det hundrevis av små butikker med bøker, rosenkranser, Maria-statuer og andre ting, så det var mer enn nok å se på. Vi ble godt kjent med en gruppe fra England. De var på en måte som oss; en liten gjeng

en ny økt, for de som ville gå på det. Folk fortalte om opplevelser, delte erfaringer, visdomsord eller holdt små konserter. Kl 18 var det rosenkransbønn og deretter fulgte dagens viktigste time, nemlig Messen. På kvelden var det tid til å spise, noe som oftest betydde italiensk mat for vår del. Når det ble mørkt var det adorasjon, altså sakramentstilbedelse med sang, bønn og meditasjon. En utrolig fantastisk måte å få samla tankene på etter en følelseslad dag. Etter det bar det enten hjem i seng, ut for mer pizza, henge med engelskfolka eller iblant bort til en statue av Jesus for å be.

Midt mellom der vi bodde og kirken, står en statue av Jesus som nettopp har stått opp fra døden. Det var et stille sted, omkransa av en liten park med korsvei, som vi alle ble veldig glade i, særlig fordi det var så lett å be der. For flere år siden var det en koreansk gruppe som ba intenst under statuen, og det begynte å renne blod fra den. Etter hvert skilte blodet seg med vann, og nå drypper det konstant vann fra det ene beinet til Jesus. I det hellige vannet fikk vi alle velsigna

nen var det avslutning på festivalen, med masse musikk og dans. Det er en stemning som ikke kan beskrives, når 30.000 ungdommer fra over 50 forskjellige nasjoner feirer messe sammen, sitter og ber, og deretter synger og danser sammen på kvelden. Det var en ren, ekte glede rett fra hjertet. To om natta gikk vi norske sammen med den engelske gruppa vi ble kjent med, opp på korsfjellet over byen. Sammen med tusenvis av andre pilegrimer klatra vi korsveien opp til korset på toppen. Klokkene fem, etter å ha sett sola stå opp, var det avslutningsmesse på toppen av fjellet, en utrolig vakker avslutning på ungdomsfestivalen.

Søndagen måtte si sove litt før vi gikk en tur til landsbyen der seerskene bor, så stedet der Maria pleier åpenbare seg, og spaserte stille i "Oasa della Pace". Mandagen ble vi kjørt i to tyske Mercedes'er til Dubrovnik, der vi tilbrakte det siste døgnet. Det blåste opp og regnet kraftig. Mellom regnskurene slappet vi av, så på gamlebyen med borgen og spiste pizza. Vi møtte andre kjentfolk fra Norge og så litt på bylivet i Dubrovnik

de andre drar de også. For en ting er det ikke tvil om; vi skal alle før eller senere tilbake, til den gode stemningen og den ubeskrivelige indre opplevelsen som Medjugorje byr på.

